

31 (271).
MARYAM M.NİN HİKÂYESİ
(1927, Tomarza doğumlu)
KHATUN ANA

Khatun Ana Kharberdliydi; küçük bir oğlu vardı Nişan adında. Sürgün sırasında o Arapların arasına düşüp onlar için çalışmış. Araplar da ona günde bir öğün yemek verirlermiş.

Günün birinde iki güzel kız koşarak o bahçeye giderler ve Khatun Ana'nın yerini sorarlar.
"Bayan, siz Ermeni misiniz?"

Khatun Ermeni yüzü gördüğüne sevinerek: "Evet Ermeni'yim" diye cevap verir.

Kızlar sorar: "Bu bahçede kuyu var mı?"

Khatun: "Orda bahçeyi sulamak için kullanılan bir kuyu var" der.

Kızlar şöyle konuşurlar: "Biz nişanlıydık; bizim Ermeni nişanlılarımızı götürüp kestiler. Şimdi bu Araplar bizimle evlenmek istiyorlar. Biz nişanlılarımızın ölümünden sonra kimseyle evlenmeyiz!"

İkisi de nefes nefese koşarak kendilerini kuyuya atarlar.

O sırada iki Arap atlı gelir ve bu Khatun Hanım'a sorar: "Buradan iki kız geçti mi?"

"Evet geldi" der kendinden geçmiş bir halde; zira kendisi de o tür bir şey görmeyi bekleliyordu, "ikisi de kendini kuyuya attı."

Araplar: "Sen niye o kuyunun yerini onlara gösterdin!" der ve o Khatun Ana'yı bir güzel dövmeye başlarlar.

Khatun Ana zaten şoke olmuş ve karnı da aç olduğundan, o dayağa dayanamayıp şuurunu kaybeder; düşüp bayılır.

Bu olayı kendisi anlatır ve ağlayarak derdi ki: "Vah vah! Güzelim kızları ben kurtaramadım; o şekilde hayatlarına son verecekleri hiç aklımdan geçmezdi."